

Lite-rates
Mamíferes de la cultura

NA JORDINA

Poemes 2018

ADONA'T
Associació de Dones
Nacionalistes 'Terra'

VOX
UJI
107.3
RÀDIO

NA JORDINA

El 23 d'abril es commemora, com se sap, el Dia Internacional del Llibre. Al voltant d'aquesta data proliferen per les nostres terres fires del llibre, iniciatives per posar en contacte els autors i les autores amb el públic, concerts de textos musicats, lectures de celebritats... i a més resulta que és Sant Jordi.

Aquesta data, cabdal en el món de l'edició i la lectura, és per a ADONA'T motiu també de celebració, però hem decidit prescindir de les connotacions religioses i també de gènere, així que per a nosaltres, aquest Dia del Llibre estarà dedicat a NA JORDINA.

Per què? Perquè volem!

Tot i que, com en tots els camps de l'activitat, tampoc en el món editorial les dones no arriben a la quota 40/60 que representaria una veritable igualtat, ADONA'T i el seu programa de ràdio LITE-RATES. MAMÍFERES DE LA CULTURA, que podeu escoltar en VOX UJI RÀDIO, aposta per donar-los la màxima visibilitat a elles, a les dones que fan literatura.

Llegiu, compreu llibres, empreu-los a la biblioteca, regaleu-ne, recomaneu lectures... amplieu el vostre món a través dels llibres. En definitiva celebren, amb nosaltres i amb la vostra gent, la festivitat de NA JORDINA, festegeu el dia del Llibre sempre que pugueu. És una aposta segura!

I ara, farem una lectura pública amb una sèrie de poemes feministes i combatius que hem seleccionat les dones d'ADONA'T.

Gràcies a l'equip de la Biblioteca de la Universitat Jaume I per donar-nos l'oportunitat de recordar que hui, no només va morir Cervantes i Shakespeare, també va faltar l'excel·lent escriptora M. Àngels Anglada.

Afegim-la a l'efemèride!

SENYAL DE PERILL

Mª Àngels Anglada

(Vic, 9 de març de 1930 – Figueres, 23 d'abril de 1999)

Convidar les poetes és cosa perillosa.
Dic les poetes, no els joglars del rei.
No treuen cap colom de dintre d'un copalta
però potser dards de flama del seu fatigat cor
o d'una nit insomne.

No us en fieu, per sota
les fràgils aparences tenim un cor salvatge
i estranys senyors servim

-ja ho escriví Ausiàs March:
l'amor, el clar país, una cançó d'alosa...
convidar les poetes és, doncs, cosa arriscada.

Tisores de mots tallen les hores de l'oblit
que encerclen una llengua, un bosc amenaçat
o els ulls espaordits dels meus infants de Bòsnia.

Del llibre *ARIETTA*

DONES

Tesa

Ei, dones, què passaria si un dia s'alçàrem,
si trencàrem els barrots i omplírem les garrafes
els deixariem a tots,
plegant garrofes.

Que ja és hora que deixen de manar, que la
igualtat és una cosa que no cal demanar
que és pa' cagar-se, que és pa' no torcar-se, que
és patriarcal, cal enterrar-se.

Que estic cansada de veure la mateixa escena,
ell la domina a ella
quin fàstic, la tele és un càstig, un món
fantàstic però jo no sóc de plàstic.

i ací estic, i veig les coses clares, alt índex de
pobresa si tens fills i eres mare
són els espills, jo cante esta cançó, i sempre
me'n ric si parlen de conciliació.

som les dones, les dones, les dones, què
passaria si un dia s'alçàrem?
som les dones, les dones, les dones, què
passaria si un dia s'alçàrem totes?

*Pour ceux qui doutent je suis une femme
qui clame pour continuer sa route.*

*Indépendance, libération et la prison pour tous
les brutes*

*qui nous frappent, nous touchent,
sans consentement*

*Le sentiment de tout un genre, je l'exprime
avec ces mots,*

*on en a eu assez de tous ces pauvres acharnés
qui braillent.*

Sachez aujourd'hui que commence la bataille.

*Rien à faire si tu bégaies, t'as pas la taille.
On a la rime, envie de rire et faire pagaille.
Ravie de ma vie! D'avoir embrassé l'anarchie
après pas mal de péripéties.*

*Suprématie bien méritée,
la réalité nous enseigne, rien à foutre si
tu saignes.*

*J'ai paniqué pour révoquer le patriarcat et
«ses merveilles».*

*Nous sommes les femmes, sommes les femmes,
sommes les femmes,
on va vous gouverner, arrêtez de faire l'infâme.
Nous sommes les femmes, sommes les femmes,
sommes les femmes,
on va vous gouverner, arrêtez de faire l'infâme.*

Vivo al límite, que vamos a hacer
Estamos condenados por la vida
Sigue tu camino, amaté
Quieres una lady en tu colchón.
Buscas una musa que té de placer, que te
empotre,
Solo quieres fama, pero somos pobres.
Lacia es más leve, aunque luego duele,
Quieres limusina però no se puede.
Buscas trabajo, te entra dinero,
Los vicios los pagas y sobra pa luego.

Ens tenen comprades i molt ben venudes des
de ben menudes,
amb tantes històries de modes i fades, són tot
mentides.

Jo ho veig tot negre de Gener a Desembre.
Som les dones, tractades com a bruixes quan
poden ser lliures.

Del disc AL-TESA

LES ALES DE LA FALCIA

Rosa Miró

No m'obligueu a romandre
Lligada a un cadenat mentider
No em condemneu a raure
Davall un no perpetu
No em forceu a callar
Sota la pell les ferides
No m'obligueu a oblidar
Que sóc d'allà on la mar brama
I no d'aquí

Mai no ho seré!

Perquè després de cada mentida
Després de cada negació
De cada forçós silenci
De cada punt de sutura
De cada nit sense els meus
De la manca de carícies, de converses i d'amics

Dins d'aquest pou confinada
Dins d'aquest sense sentit

Les ales se me tripliquen!

PLANKA DE CALIU

Reis Lliberós Monfort

Ella dibuixa un plec i repassa records,
esmena, incandescent, els descosits
d'una ombriva escala de grisos.

La infància està tenyida de negre,
tacada i somorta la pubertat
amb el ball de l'oli dels cresols
i la terra seca dels bancals,
emmidonats a l'aixovar els llençols de cotó,
els maneguins grisos i els davantals negres
embasten el cos a l'ànima,
fins descosir el fil que nuga
el ferro a les brases i el caliu a les mans.

Ella embolca els dies treballats
a la vora del bres i de l'aixada
a bell raig, els tres colors fonamentals,
enlluernen les seues abraçades
de cendra i de brasa,
fins estendre una bugada lluminosa,
ventada
a l'abric d'un arc iris perfecte.

LA NOSTRA REBEL·LIÓ

Carmelina Sánchez Cutillas

Torcar la pols sembla monòton
i el drap —amunt i avall— és groc,
com tot el cansament que ens vessa.
Torcar la pols —diuen algunes—
és esborrar el pas del temps
que cau sobre totes les coses
i s'esmicola a poc a poc.

Torcar la pols cada matí
és el cilici que portem
sobre la carn, i ens dol vivíssim
i molt aspre. I jo per consolar-me,
només per consolar-me, pense
que també podria ésser el ferm
motiu de la nostra rebel·lió.

Del llibre *CONJUGACIÓ EN PRIMERA PERSONA* (1969)

PARLEN LES DONES

Montserrat Abelló

Parlen les dones,
la seva poesia
tendra i forta.
Ben pocs s'aturen
a escoltar aquestes veus,
que, trasbalsades,
un nou llenguatge diuen
nascut al fons dels segles.

Del llibre *DINS L'ESFERA DEL TEMPS*

VISIBILITZAR

Rosa Agost Canós

No va haver-hi discreció,
saber estar, prudència, seny o mesura,
gravetat, cautela, reserva i compostura,
domini, sang freda, ponderació,
serenitat, enteniment, aplom, seguretat,
tacte, senderi, fermesa o voluntat.

Senzillament i sense pietat,
dies, mesos, anys i segles
de deixar noms oblidats
dins de taüts, baguls, cofres i calaixos.
Dies, mesos, anys i segles
de tancar portes, finestres i escletxes
de la història a les presències
de poetes i científiques,
filòsofes i historiadores,
reines i mares.
Dones, sempre, de silenci i cendra.

Cal preguntar a les pedres, a la terra,
als vius i als morts de tota mena
i rescatar del passat perdut
cada present que va existir,
cada veu que va parlar,
cada mà que va escriure,
cada ment que va pensar,
i cada cor que va sentir.

L'HIVERNAR DE L'OS

Anna Gual

Em vaig enamorar del cordó umbilical.

Em donava els requeriments,

Me'ls oferia a la boca.

Ara visc en l'enyor perpetu de totes les vides

A què m'hauria pogut amarrar amb aquell conducte de carn i visions.

La meva mare encara no sap

De les pintures rupestres que li vaig dibuixar

A la paret uterina.

Del llibre *EL TUBERCLE*

CONTES DE FADES

Bibiana Collado Cabrera

Els contes de fades ja no són el que eren
i les xiques d'avui en dia
som més bruixes que princeses.
Sempre s'està millor sola,
amb un amable mussol,
que aguantant a un príncep tararot.
Jo vull ser bruixa i no princesa,
poderosa abans que bella,
més forta i no tan tendra.
No vull que ningú em rescate,
ni espere un etern final feliç,
ple de roses i perdius.
Ho trobe molt més emocionant quan,
a la fi del capítol, hi ha un: "Continuarà!"

Inèdit de l'antologia *MARE OMNIUM*

PEUS

Bruna Generoso

Des de l'inici,
tot són
petjades, petjades
de tot tipus,
des dels talons
més hipòcritament cars,
fins a les llagues
d'uns peus descalços.

Del llibre *ABSTRACCIONS I CERTESES*

S/t

Montserrat Manent

Hi ha massa sang
i les flors dels ganivets floriran
dins les entranyes.
En el meu ventre, els gilets
de les paraules
hi han deixat un regueró de sang.

Del llibre *URI*

S/t

Susanna Lliberós

Hem intuït que donar-se indulgent als estigmes
provoca feredat i exili.

Hem interrogat el misteri dels préssecs per a foragitar
l'alineació i els insubmisos.

Però l'aspra voluntat de la memòria
no es deixa fecundar en la riba tan erma que ens habita
i han fugit les paraules

com engrunes d'aquell frec poc fèrtil dels diumenges.

Ja no creurem el que ens emplena el pit,
la intuïció ja no és d'aquesta espècie.

Del llibre *COMPÀS D'ESPERA*

RESPIRACIONS

Aina Garcia Carbó

Haig de ser capaç
d'ultravalorar-me
per damunt d'aquells
mots de pols
que resten pacients
vora el marc de la finestra.
Una mica més d'orgull
que unes taques seques
de pluja
sobre el vidre,
joiosament dissecant-se
-nosa constant-
deixant una empremta
bruta,
pols, taca,
sobre el reflex
de la catifa.

Del llibre *RERE LA PARAULA*

VIATGE

Montserrat Rodés

Esperes retrobar els miralls del silenci,
vessar els dies, lentament, com rius d'arena;
escoltar les veus que a les hores s'arrapen;
dibuixar fragments mai no oblidats dels somnis;
pressentir la llum de la finestra tancada;
retenir els ulls I es mans breus que s'escapen.

Del llibre *RIU D'ARENA*

MARE NOSTRA

Dolors Miquel

*Mare meva, que no sé ni on ets,
de qui només en tinc el nom...*

Mare nostra que esteu en el zel
sigui santificat el vostre cony
l'epidural, la llevadora,
vingui a nosaltres el vostre crit
el vostre amor, la vostra força.
Faci's la vostra voluntat al nostre úter
sobre la terra.
El nostre dia de cada dia doneu-nos avui.
I no permeteu que els fills de puta
avortin l'amor, facin la guerra,
ans deslliureu-nos d'ells
pels segles dels segles,
Vagina.

Anem...

Del llibre LA MISSA PAGESA

L'ENGANY

Maria Beneyto

Jo sóc la dona forta de la Santa Escriptura.
(Mai no hi hagué més feble, més humil criatura.)
Mai no hi hagué un silenci més compacte que el meu
tancant els camins vívids a més crescuda veu.
Els em motegen freda, i serena, i valenta.
I estic plena de pànic i de tristor calenta.
Els són sens rels pregones, i sens força i sens pau.
Els són el covard sempre, o el dolent, o l'esclau.
Els són els vents aqueixos que ajuden tota flama,
ells, folls, els gots de l'ombra, la veu tensa que clama.
I jo no sé quin núvol equivocat i estrany
posà en mi l'aigua aquesta, de font que no em pertany.
Però mai no vaig dir-los: «Companys, també sóc terra.
De flama sóc i d'aigua, d'elements sempre en guerra...»
No els diguí la por meua a la nit, a la mort.
Prop de mi, no sabia que estic morint-me, el fort...
No és l'estil meu, sabeu-ho, lluir per la ferida
la vida.

TOTES LES MEUES DONES

Imma Mañez Albert

Totes les meues dones tenen cura de mi,
totes elles són dins de l'ombra que m'acompanya,
la somniadora, la temorosa, la que lluita,
la feble, la mestra, la passional, la tendra,
la malenconiosa, la criatura.

Totes elles, peixos d'un immens mar.

Totes les meues dones em tornen a parir
a cada trenc d'alba,
donant color i forma al meu ésser,
cadascuna acudeix en el moment adient
per recordar-me que no navegue sola.

Totes elles, mars d'una immensa terra.

Quan honre les seues presències,

tota jo em festege

i puc donar gràcies

d'estar immensament viva.

Del llibre *TOTES LES MEUES DONES*

INTOXICACIÓ

Begoña Chorques Fuster

Vaig bevent tota l'amargor
dels teus llavis a petits glops.

És el bes d'un Judes amorós
inexpert psicòpata que
m'ofega a dentades de por.

Del llibre *OLOR DE POMA VERDA*

UNA DONA S'APAGA COM UN CIRI, I

Maria Josep Escrivà

Sotmesos al designi inexorable
de la gravetat universal,
dos pits cauran com cauen dos planetes
oblidats de tan madurs.
I, tret de l'òrbita contigua d'altres
pits, o del dol imperceptible del següent
planeta destinat a caure per la força
de la inèrcia,
en cap altre punt de l'univers
haurà quedat constància
del cataclisme.

Del llibre *TOTS ELS NOMS DE LA PENA*

